

Höjdpunkter i dagningen

Vissheten om uppståndelsen

"Men Gud har hjälpt mig ända till denna dag, och därför står jag här och vittnar inför både små och stora. Jag säger ingenting utöver vad profeterna och Mose har sagt skulle hända – att Messias skulle lida och, som den förste att uppstå från de döda, skulle bringa ljusets budskap till sitt eget folk och till hedningarna."
Apostlagärningarna 26:22,23

Förvissningen om uppståndelsen är ett av de mest framträdande teman i Bibeln, och så bör det också vara, annars skulle Guds löften vara verkningslösa. Men för att förstå varför det måste finnas en uppståndelse från de döda måste man först fullt ut förstå dödens natur. Bibeln säger oss att döden är ett tillstånd av glömska – icke-existens. (Predikaren 9:5,6,10). När den fullkomlige mannen Adam syndade, drabbades han av syndens straff, som var döden (1 Mos 2:17; Rom 5:12; 6:23). Dödens tillstånd beskrevs av Gud på följande sätt: "I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, tills du återvänder till jorden, ty av den är du tagen; ty du är stoft och till

stoff skall du återvända.” (1 Mosebok 3:19). Det fanns inget omnämnande av ett liv efter döden eller av en ”själ” som inte var underkastad döden.

Adam var dömd att upphöra att existera för evigt, om det inte vore för Guds kärlek och barmhärtighet, som kom till uttryck genom Jesu liv, död och uppståndelse. Hans uppståndelse var en garanti för att Guds plan om en uppståndelse för alla skulle bli verklighet. Aposteln Paulus sade i sin predikan på Areopagen att Gud ”har fastställt en dag då han skall döma världen med rättfärdighet genom den man som han har utsett, och han har försäkrat alla människor om detta genom att uppväcka honom från de döda.” Apostlagärningarna 17:31

Jesu uppståndelse nödvändig

Det var av avgörande betydelse i Guds plan att Jesus dog som lösen för Adam, men det var lika nödvändigt att han uppstod från döden. En död Kristus, eller Messias, skulle inte kunna uppfylla de underbara löftena i Guds ord, såsom de som finns i Jesaja 9:6,7: ”Ty ett barn är fött åt oss, en son är given åt oss, och regeringsmakten skall vila på hans axlar. Han skall kallas Underbar, Rådgivare, den mäktige Guden, den evige Fadern, Fredsfursten. Hans regeringsmakt och fred skall växa utan ände.” Lärjungarna

förväntade sig att detta löfte skulle uppfyllas under vår Herres jordiska verksamhet, och det var därför de blev så nedslagna och förtvivlade när Jesus dog på korset. De förstod inte att detta var en del av den himmelske Faderns plan.

På den första dagen i veckan, den tredje dagen efter att Jesus korsfästs, visade han sig för två av sina nedslagna lärjungar som var på väg till Emmaus. (Lukas 24:1,21). De trodde att han var en främling. Medan de samtalande tillrättavisade han dem mildt för att de inte förstod denna viktiga del av Herrens plan och sade: "O, ni oförståndiga och tröga att tro på allt som profeterna har sagt! Måste inte Kristus lida detta för att gå in i sin härlighet? Och han började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem i alla skrifterna det som handlade om honom." (Lukas 24:25-27). Under de följande fyrtio dagarna kom lärjungarna att acceptera och tro på att Jesus hade uppstått från de döda, men det var först efter pingsten, när den Helige Ande kom över dem, som de fullt ut förstod uppståndelsens betydelse i Guds försoningsplan. Detta framgår av Peters predikan som återges i Apostlagärningarna 2:14-36.

Ordet uppståndelse förekommer inte i Gamla testamentet, men läran lärs ut genom många tydliga

uttalanden i Skriften. I Job 14:13-15 läser vi: "O, om du ville gömma mig i graven, hålla mig hemlig, tills din vrede är förbi, ange mig en bestämd tid och minnas mig! ... Du kommer att kalla, och jag kommer att svara dig; du kommer att ha lust till dina händers verk." Profeten Jesaja skrev: "Dina döda skall leva, tillsammans med min döda kropp skall de uppstå. Vakna och sjung, ni som bor i stoftet, ty er dagg är som gräsets dagg, och jorden skall utkasta de döda." (Jesaja 26:19). Profeten Hosea skrev: "Jag skall lösa dem ur gravens makt, jag skall friköpa dem från döden. O död, jag skall vara din plåga, o grav, jag skall vara din undergång." Hosea 13:14

Löftet till Abraham

Den absoluta vissheten om en uppståndelse illustrerades för oss i en händelse som krävde en uppståndelse för att ett gudomligt löfte skulle bli meningsfullt. Vi talar om Guds löfte till Abraham som finns nedtecknat i 1 Mosebok 22:15-18. Man minns att Gud hade lovat Abraham en son som skulle födas av Sara (1 Mosebok 17:19). Abraham hade väntat i många år på att detta löfte skulle uppfyllas, för det var genom detta frö som alla andra löften som Gud hade gett honom skulle förverkligas. Men berättelsen säger oss att när Isak var en ung man bad Gud

Abraham att offra sin son som brännoffer (1 Mosebok 22:1-2). Abrahams tro på Guds löften var så stark att han trodde att Gud skulle uppväcka Isak från de döda, om det var nödvändigt, för att uppfylla dem.

Denna tillit kom till uttryck i Abrahams ord till dem som stannade kvar vid foten av berget när han instruerade de unga männen: "Stanna här med åsnan, så går jag och pojken dit bort och tillber, och sedan kommer vi tillbaka till er" (vers 5). Aposteln Paulus bekräftar denna tanke i Hebreerbrevet 11:17-19: "Genom tro offrade Abraham, när han prövades, Isak, och han som hade fått löfena offrade sin enfödde son, om vilken det var sagt: 'I Isak skall ditt släkte kallas.' Han räknade med att Gud kunde uppväcka honom även från de döda, varifrån han också fick honom i e , en förebild." Vi noterar att i denna bild representerades Gud av Abraham och Jesus av Isak. Alla Guds löften till världen var centrerade i Jesus. Det var nödvändigt för Jesus att leva om han skulle kunna uppfylla dessa löften, genom att uppväcka honom från de döda.

Saddukéerna trodde inte på uppståndelsen. De försökte fånga Jesus i en fälla genom att hitta på en absurd situation där en kvinna var gift med sju avlidna män. Frågan till vår Herre var: Vems hustru

kommer hon att vara i himmelriket? Jesus svarade: "Ni misstar er, eftersom ni inte känner till Skrifterna eller Guds kraft. I uppståndelsen varken gifter de sig eller ges bort i äktenskap, utan de är som Guds änglar i himlen." (Matteus 22:23-30). Jesus påpekade helt enkelt att det inte skulle finnas något äktenskap i riket, och därför var den situation som saddukéerna hade hittat på meningslös. Jesus såg dock en möjlighet att påpeka felet i sadducéernas lära när han sade: "Men vad gäller de dödas uppståndelse, har ni inte läst vad Gud har sagt till er: Jag är Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud? Gud är inte de dödas Gud, utan de levandes." verserna 31,32; 2 Mosebok 3:6

Saddukéerna visste att patriarkerna hade varit döda i århundraden, och de insåg också att Jesus visste detta. De tvingades erkänna att om Gud var sann och pålitlig, skulle Abraham, Isak och Jakob återuppväckas till liv om de återigen skulle få njuta av detta utlovade förhållande till Gud.

En profet som Mose

I 5 Mosebok 18:18,19 upprepade Mose Guds ord till honom om det rike som skulle fungera under en ny medlare och ett nytt förbund. "Jag skall uppväcka en profet bland deras bröder, lik dig, och jag skall lägga

mina ord i hans mun, och han skall tala till dem allt vad jag befäller honom. Och det skall ske att den som inte lyssnar till mina ord som han talar i mitt namn, honom skall jag kräva ansvar av.”

Aposteln Petrus tillämpar i Apostlagärningarna 3:21-26 denna profetia av Mose på riket, kallar det ”tiden för återställandet av allt” och säger att denna underbara tid har talats om av Gud genom alla hans heliga profeter sedan världens begynnelse. Sedan påminde han sin åhörare om den ursprungliga profetian om ” ” som Moses talade om. Petrus höll denna underbara predikan på en av templets veranda. Bland åhörarna fanns tempelkaptenen och saddukéerna. När Petrus avslutade sin predikan med detta uttalande: ”Till er först har Gud, efter att ha uppväckt sin Son Jesus, sänt honom för att välsigna er, genom att vända var och en av er från era missgärningar”, blev kaptenen och saddukéerna arga. De var arga därför att Petrus hävdade att Jesus hade uppstått från de döda och att genom honom skulle alla som låg i sina gravar uppstå för att dra nytta av ”återställsens tid”. Berättelsen fortsätter: ”Medan de talade till folket, kom prästerna, tempelkaptenen och saddukéerna fram till dem, upprörda över att de undervisade folket och

predikade genom Jesus om uppståndelsen från de döda.” Apostlagärningarna 4:1,2

Profetiska drag i lagförbundet

I Skriften står det att många drag i lagförbundet som gavs till Israels folk förebådade framtida händelser. (1 Korintierbrevet 10:11; Hebreerbrevet 10:1). Vi ser att detta särskilt gäller det tjugotredje kapitlet i Tredje Moseboken, som var en del av lagen. I detta kapitel gav Herren Mose a instruktioner om de högtider som folket skulle fira. Den fjortonde dagen i den första månaden skulle de slakta påskalammet, och den femtonde dagen skulle de fira det osyrade brödets högtid, som skulle pågå i sju dagar. (2 Mos 12:6; 3 Mos 23:5,6). Israeliterna drog ut ur Egypten ”den femtonde dagen i den första månaden, dagen efter påsken”. (4 Mos 33:3). Efter att de kommit in i sitt land och skördat säd, instruerade Herren Mose att de skulle utföra en ytterligare ritual. Vi läser: ”När ni kommer in i det land som jag ger er och skördar dess frukt, skall ni bringa en kärve av skördens första frukt till prästen. Han skall svinga skäppen inför Herren, så att den blir godtagbar för er. På dagen efter sabbaten skall prästen svinga den.” (3 Mosebok 23:10,11). Den ”sabbat” som nämns här var den

heliga sammankomsten som markerade den första dagen av det osyrade brödets högtid.

Som en del av ritualen gick prästen ut på fälten, valde ut det mogna spannmålet, samlade ihop det i en bunt och band ihop det till en kärve. Han återvände och svängde kärven framför Herren vid altaret som ett offer av skördens första frukter. Denna handling markerade början på spannmålsskörden, som skulle pågå i femtio dagar. verserna 15,16

Denna egenskap hos högtiden var underbart profetisk i Jesu fall. Det var Jesu plikt att följa lagens detaljer till punkt och pricka. Den fjortonde dagen i månaden Nisan började vid solnedgången, och någon gång efter midnatt arresterades Jesus i Getsemane trädgård och överlämnades till Kaifas och sedan till romarna. (Matteus 26:47-75; 27:1-26). I Markus berättelse står det att han korsfästes den tredje timmen, ungefär klockan 9 på morgonen, fortfarande den fjortonde dagen i månaden Nisan. Jesus hängde på korset till den nionde timmen, ungefär klockan 3 på eftermiddagen, och dog. (Markus 15:25-37). Jesus dog alltså samma dag, den 14 nisan enligt judisk tidsräkning, som Israels påskalamm slaktades. Paulus bekräftar detta

samband när han säger: "Kristus, vårt påskalam, har offrats för oss." 1 Korinthierbrevet 5:7

Jesu kropp lades i en grav före solnedgången den fjortonde nisan. (Lukas 23:53-55). Kroppen låg i graven hela nästa dag, från solnedgång till solnedgång, vilket var sabbaten, eller den femtonde nisan. (vers 56). Sedan, mycket tidigt på morgonen – den första dagen i veckan, eller den sextonde dagen i nisan – kom kvinnorna till graven och fann att Jesus hade uppstått från de döda. (Lukas 24:1-6; Markus 16:1-6). Så blev Jesus den "första frukten" av den andliga skörden och den "första frukten av dem som sovit" i döden – det vill säga den första frukten av uppståndelsen. (1 Korintierbrevet 15:20). Vi kan tänka oss den judiske prästen som utförde ritualen att vifta med kärven inför Herren tidigt på morgonen den sextonde dagen i Nisan, samtidigt som Jesus uppfyllde lagen genom att uppstå från de döda.

Paulus detaljerade vittnesbörd

På aposteln Paulus tid, precis som på vår tid, fanns det skepsis kring de dödas uppståndelse. För att ta itu med detta skrev han det femtonde kapitlet i 1 Korinthierbrevet för att visa att den utlovade uppståndelsen var en väsentlig och integrerad del av Guds frälsningsplan. I kapitlets inledande verser

påminner Paulus församlingen i Korint om att det budskap han förkunnade för dem var evangeliet [grekiska: ett gott budskap], och att den första och viktigaste delen av detta budskap var Jesu död och uppståndelse. "För jag förkunnade för er först och främst det som jag också hade tagit emot, nämligen att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, och att han begravdes och att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna." 1 Korintierbrevet 15:3,4

Aposteln presenterar sedan Jesu uppståndelse som ett faktum, eftersom han sågs av apostlarna och sedan av mer än femhundra bröder, av vilka de flesta fortfarande levde när Paulus skrev. Sist av allt sågs den uppståndne Herren av Paulus själv på vägen till Damaskus (verserna 5–8). I verserna 12–19 visar Paulus att hela läran om uppståndelsen hänger på Jesu uppståndelse, och eftersom han uppstod kommer också alla som ligger i sina gravar att uppstå från de döda. Om Jesus inte hade uppstått, skulle alla – även hans lärjungar och efterföljare – fortfarande vara i sina synder. För även om Jesus dog för att ta Adams plats i döden, var det nödvändigt för honom att leva igen för att han skulle kunna träda fram inför Gud och lägga fram värdet, eller förtjänsten, av sitt lösenoffer i händerna på den gudomliga rättvisan.

Aposteln avslutar denna del av sitt resonemang med att säga: "Men nu har Kristus uppstått från de döda och blivit den förste av dem som har avlidit. Ty eftersom döden kom genom en människa [Adam], kom också uppståndelsen från de döda genom en människa [Jesus]. Ty såsom alla dör i Adam, så ska också alla göras levande i Kristus", det vill säga alla kommer att ges en möjlighet att genom lydnad vinna evigt liv. (verserna 20-22). Uppståndelsen kommer att ske enligt en fastställd plan, fortsätter Paulus: "Var och en i sin ordning, först Kristus, sedan de som tillhör Kristus i hans närvaro." (vers 23) Kristus betyder den smorde, och aposteln säger att de smorda som följer i Jesu fotspår kommer att uppstå först. Detta är logiskt och rimligt eftersom de kommer att förenas med Jesus i riket som kungar och präster. (Matteus 19:28,29; Uppenbarelseboken 20:6). Därefter kommer rikets undersåtar, alla som ligger i sina gravar, att komma ut ur graven så att de kan få en möjlighet till liv. Johannes 5:28,29

Köttsliga kroppar och andliga kroppar

Sedan säger Paulus: "Men någon kommer att säga: Hur uppväcks de döda, och med vilken kropp kommer de? ... Det du sår, det sår du inte den kropp som ska bli, utan bara ett naket korn, kanske vete

eller något annat spannmål. Men Gud ger det en kropp som han vill, och varje frö sin egen kropp. Allt kött är inte samma kött, utan det finns ett slags kött för människor, ett annat kött för djur, ett annat för fiskar och ett annat för fåglar. Det finns också himmelska kroppar och jordiska kroppar, men himmelskarnas härlighet är en, och jordskarnas härlighet är en annan. Solen har en härlighet, månen har en annan härlighet och stjärnorna har en annan härlighet, ty en stjärna skiljer sig från en annan stjärna i härlighet. Så är det också med de dödas uppståndelse. Det som sås i förgänglighet, uppstår i oförgänglighet. Det som sås i vanära, uppstår i härlighet. Det som sås i svaghet, uppstår i kraft. Det som sås som ett naturligt legeme, uppstår som ett andligt legeme. Det finns ett naturligt legeme, och det finns ett andligt legeme. 1 Korinthierbrevet 15:35-44

I detta uttalande av aposteln Paulus används flera illustrationer, som alla pekar på det faktum att det vid uppståndelsen kommer att finnas mer än en sorts kropp, nämligen de med köttsliga kroppar och de med andliga kroppar. Vilken sorts kropp varje individ kommer att få beror på vad som sås i döden. Det "det" som aposteln talar om i vers trettioåtta är den personlighet eller karaktär som individen utvecklar i detta liv. Den stora majoriteten av mänskligheten

kommer att ha en karaktär som är bäst lämpad för ett liv här på jorden. De kommer därför att ha en kropp av kött. I riket kommer jorden att vara en härlig plats att leva på, och de som uppnår evigt liv här på jorden kommer att prisa Gud i evighet för hans nåd och välsignelse.

Under den nuvarande tiden, sedan pingsten, har dock vissa fått kännedom om en högre livsvillkor som möjliggjorts genom Jesu blod. Som svar på kallelsen att vandra i hans fotspår uppmanas de att omvandla sina sinnen och känslor från jordiska ting och rikta dem mot andliga ting. (Romarna 12:1,2; Kolosserna 3:1-3). Under sin kristna vandring omvandlar dessa människor sina sinnen genom att studera Guds ord. Genom att tillämpa dess principer i sina liv till den grad att de utvecklar ett andligt sinne, vilket är den karaktär som de sår i döden, kommer dessa att få en andlig kropp i uppståndelsen.

Aposteln avslutar sin förklaring av uppståndelsen med att säga att de som uppstår till en andlig natur beviljas odödlighet. "Ty det förgängliga måste klä sig i oförgänglighet, och det dödliga måste klä sig i odödlighet. När det förgängliga har klätt sig i oförgänglighet och det dödliga har klätt sig i odödlighet, då kommer det ord som är skrivet att gå i uppfyllelse: Döden är uppslukad av segern." (1

Korintierbrevet 15:53,54). Tanken i texten är att när det nuvarande tidsålderns verk är fullbordat och alla som ska få gudomlig natur har uppstått, då kommer profetian i Jesaja 25:6-10, som Paulus delvis citerade, att gå i uppfyllelse. Detta är en profetia om riket och de välsignelser som kommer att flöda till mänskligheten när de återvänder från jordens stoft i uppståndelsen.

"Han [Gud] skall uppsluka döden i seger, och Herren Gud skall torka bort tårarna från alla ansikten, och han skall ta bort sitt folks smälek från hela jorden, ty Herren har talat. Och på den dagen skall man säga: Se, detta är vår Gud, vi har väntat på honom, och han skall rädda oss; detta är Herren, vi har väntat på honom, vi skall glädjas och jubla över hans frälsning." (Jesaja 25:8,9). Låt oss därför glädjas över vissheten om uppståndelsen, som profeterna, Jesus och de trogna apostlarna talat om. Prisad vare Gud för denna insikt!